

Sygn. akt II W 233/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2024 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu - Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Bejger

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela - funkcjonariusza Policji - P. Z.

po rozpoznaniu dnia 6 grudnia 2023 roku i 18 stycznia 2024 roku

sprawy **M. K.**

s. R. i L. z domu L.

ur. (...) w G.(...)

obwinionego o to, że: w dniu 23 maja 2023 roku około godziny 10:07 w G.(...) przy ul. (...) na parkingu kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowo manewr cofania i uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...) z kierowcą E. Ś. (1) w pojeździe

tj. o wykroczenie z art. 98 kw

ORZEKA:

I. uznaje obwinionego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, tj. wykroczenia z art. 98 kw i za to na mocy art. 98 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych.

II W 233/23

UZASADNIENIE

Obwiniony M. K. w dniu 23 maja 2023 roku około godziny 10:07 w G.(...) ul. (...) na parkingu kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowo manewr cofania i uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...) z kierowcą E. Ś. (2) w pojeździe.

Wyrokiem nakazowym z dnia 10 lipca 2023 roku w sprawie II W 233/23 Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu uznał obwinionego M. K. za winnego tego, że w dniu 23 maja 2023 roku około godziny 10:07 w G.(...) ul. (...) na parkingu kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowo manewr cofania i uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...) z kierowcą E. Ś. (2) w pojeździe i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych.

Obwiniony M. K. dnia 18 lipca 2023 roku wniósł sprzeciw od ww. wyroku i wniósł o rozpoznanie na zasadach ogólnych niniejszej sprawy.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 1
- wyrok nakazowy – k. 24
- sprzeciw obwinionego – k. 26

M. K. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i jurysdykcyjnym nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony wyjaśnił, iż opisane we wniosku o ukaranie zdarzenie nie miało miejsca, bowiem cofając nie uderzył w samochód E. Ś. (2). Na pojazdach zarówno jego jak i pokrzywdzonej nie ma żadnych śladów uderzenia auta.

Pokrzywdzona zeznała, iż dnia 23 maja 2023 roku około godziny 10:07 przebywała pod przychodnią (...) przy ul. (...), w swoim samochodzie na parkingu. Obwiniony usiłował wyjechać z parkingu i wykonując manewr cofania dwukrotnie uderzył w jej samochód. Pokrzywdzona wysiadła z pojazdu, aby wyjaśnić zaistniałą sytuację i poinformować obwinionego o spowodowanej przez niego kolizji, jednakże obwiniony już na miejscu zdarzenia uznał, iż do niczego nie doszło. W wyniku popełnienia przez obwinionego przedmiotowego wykroczenia uszkodzony został pojazd pokrzywdzonej, poprzez lekkie zarysowanie, cofnięcie zderzaka oraz uszkodzenie listwy czujników parkowania. Uszkodzenia w pojeździe są nieznaczne bowiem do uderzenia pojazdu doszło z nieznaczną prędkością.

P. S. była świadkiem naocznym przedmiotowego zdarzenia i w złożonych przez siebie zeznaniach w postępowaniu jurysdykcyjnym także potwierdziła wersję zdarzenia przedstawioną przez pokrzywdzoną. Świadek przyznała, iż z całą pewnością widziała jak obwiniony raz uderzył w zaparkowany samochód pokrzywdzonej, nie wyklucza iż mogło nastąpić to dwukrotnie, bowiem M. K. wielokrotnie wycofywał usiłując wyjechać z parkingu, jednakże zderzenie pojazdów widziała wyłącznie jedno.

Świadek M. P. nie widział momentu gdy pojazd obwinionego uderzył w pojazd pokrzywdzonej, jednakże znajdował się w tym czasie także na parkingu pod przychodnią (...) i słyszał uderzenie w pojazd, ponadto był świadek późniejszego zachowania obwinionego w stosunku do pokrzywdzonej i innych znajdujących się na miejscu zdarzenia osób oraz usiłowania ucieczki z miejsca zdarzenia obwinionego. Świadek usłyszał dźwięk jednego uderzenia.

W niniejszej sprawie świadkami byli także funkcjonariusze policji, który zostali wezwani na miejsce zdarzenia, nie widzieli oni przebiegu przedmiotowego zdarzenia. Jednakże potwierdzili zeznania pozostałych świadków dotyczące zachowania obwinionego po ww. zdarzeniu, a także świadek W. M. zeznał, iż na pojazdach widoczne były niewielkie uszkodzenia.

Dowód:

- protokół oględzin rzeczy k. 2-3
- fotografie uszkodzeń – k. 4-5
- wyjaśnienia oskarżonego – k. 12-13, 31-31v.,
- zeznania pokrzywdzonej E. Ś. (2) – k. 16-17, 39v.
- pismo obwinionego – k. 30,
- zeznania świadka M. W. – k. 40,
- zeznania świadka W. M. – k. 40v.-41,
- zeznania świadka P. S. – k. 41-41v.
- zeznania świadka M. P. – k. 42

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci notatek urzędowych, fotografii, a w głównej mierze zeznań świadków w ocenie sądu bezsprzecznie wskazują na to, że M. K. popełnił czyn zarzucany mu we wniosku o ukaranie czyn.

Sąd ocenił wyjaśnienia obwinionego M. K. jako w pełni niewiarygodne i zmierzające wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie wykroczenie, albowiem były one sprzeczne z zebranych w niniejszej sprawie materiałem dowodowym.

W ocenie sądu zeznania pokrzywdzonej E. Ś. (2) i świadków zeznających w niniejszej sprawie zasługiwały na uznanie za wiarygodne. Należało bowiem zauważyć, iż zeznania ww. osób są ze sobą w pełni zgodne i spójne. Świadkowie pozostają osobami obcymi zarówno dla obwinionego jak i dla pokrzywdzonej. Tym samym w ocenie sądu nie miały żadnych powodów prawnych czy to społecznych aby składać nieprawdziwe zeznania. Przedstawione przez świadków i pokrzywdzoną wersja zdarzenia jest w ocenie sądu spójna i logiczna. Ponadto sąd nie znalazł żadnych przesłanek aby uznać je za niewiarygodne.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego sąd uznał, iż wina obwinionego M. K. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. M. K. w dniu 23 maja 2023 roku około godziny 10:07 w G.(...) ul. (...) na parkingu kierując pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) wykonał nieprawidłowo manewr cofania i uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...) z kierowcą E. Ś. (2) w pojeździe. Swoim zachowaniem wypełnił więc dyspozycję art. 98 kw.

Na podstawie art. 98 kw odpowiada ten, kto prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. „Pojęcie niezachowania należytej ostrożności jest tu pojęciem potocznym i oznacza nierozważne prowadzenie pojazdu, aczkolwiek oceniając zachowanie się kierującego, można posiłkowo sięgać do rozważań o należytej ostrożności w rozumieniu art. 86 k.w.” (M. Bojarski i W. Radecki (w:) Komentarz do art. 98 Kodeksu Wykroczeń, wyd. 7, 2017, Legalis). Dla popełnienia wykroczenia z art. 98 kw konieczne jest zaistnienie skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego omawiany typ wykroczenia „polega na prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną bez zachowania należytej ostrożności i spowodowaniu zagrożenia dla innych osób. Jest to zatem wykroczenie materialne, gdyż skutkiem musi być zagrożenie bezpieczeństwa innych osób (poza prowadzącym). Osoby te mogą znajdować się np. w pojeździe lub poza nim” (wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2005 r., II KK 107/05, OSNwSK 2005, Nr 1, poz. 1799).

W ocenie sądu na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego bezspornym jest, że obwiniony M. K. przy wyjeździe pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) z ww. parkingu nie zachował należytej ostrożności i uderzył w zaparkowany prawidłowo pojazd marki B. o nr rej. (...) z kierowcą E. Ś. (2) w pojeździe. Tym samym swoim zachowaniem spowodował zagrożenie bezpieczeństwa pokrzywdzonej E. Ś. (2).

Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował dotychczasową niekaralność obwinionego za wykroczenia drogowe oraz niewielką szkodę jaką spowodował swoim zachowaniem.

Jako okoliczność obciążającą sąd uznał agresywne zachowanie obwinionego po zdarzeniu oraz fakt, iż obwiniony usiłował odjechać z miejsca zdarzenia chcąc uniemożliwić policji podjęcie interwencji, a ponadto fakt, iż przez cały tok postępowania nie okazał żadnej skruchy, nie widział u siebie żadnej winy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył obwinionemu karę 500 złotych grzywny, uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również realizującą swoje cele w zakresie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę obwinionego, ponadto za sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

W ocenie sądu orzeczona grzywna uwzględnia również, zgodnie z art. 24 § 3 kw, dochody oraz sytuację majątkową, rodzinną i osobistą obwinionego. Obwiniony M. K. w chwili obecnej otrzymuje stałe świadczenie emerytalne w wysokości 5.000 złotych. W tej sytuacji, zapłata grzywny w wysokości 500 złotych jest dla niego w pełni możliwa i nie zagraża egzystencji ani obwinionego, ani jego rodziny. Orzeczona kara uświadomi obwinionemu wagę i znaczenie naruszonych przez niego przepisów oraz konieczność ostrożnej i uważnej jazdy w ruchu drogowym, w efekcie zaś zapobiegnie popełnianiu przez obwinionego kolejnych wykroczeń drogowych. Tym samym zostaną spełnione określone w art. 33 § 1 kw cele kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 118 § 1 kpw, uznając, iż obecna sytuacja majątkowa i finansowa M. K. biorąc pod uwagę wysokość orzeczonej kary grzywny, nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.